

Трагедија малезијског авиона у Украјини, беспошtedни грађански рат који се тамо води, санкције које с времена на време уводе САД и ЕУ против Русије, као и адекватни одговори Москве, само су део тихог рата који се већ дуже време води између две најмоћније нације света: једне са Запада, друге са Истока. У том рату сва средства су дозвољена: од медијске сатанизације противника, а посебно његових истакнутих појединаца, до подстицања других држава да се и саме у све укључе. Директно, или индиректно. Судбина 298 путника малезијског авиона на линији ка Куала Лумпуру само је карика у том ланцу.

Такав је став аналитичара са обе стране Тихог океана.

Мада су многи спремни да овакву тврдњу карактеришу као само још једну од безброј теорија завере, стварност, нажалост, даје другачију слику. Како, наиме, тврде у Москви, сви покушаји да се на миран начин, преговорима, разреше сва спорна питања између САД и Русије, одговори Вашингтона не уливају оптимизам.

Управо стога многи руски аналитичари склони су да предвиђају да ће се раскол између две велике силе и даље само појачавати. Многи подсећају на тактику САД у својевременом рушењу Совјетског Савеза. У овом тренутку иста тактика поново делује. „САД спроводе „тактику задржавања“ која је, као што је „хладни рат“ растурио СССР, усмерена на слабљење и коначно уништење Русије као геополитичког противника”, преноси амерички лист „Кришчен сајенс монитор”.

Суштина нетрпељивости између две силе која непрестано нараста је у томе што је Русија највећа и политички најутуцајнија међу државама са убрзаним економским растом. Самит челника земаља БРИКС-а (Бразил, Русија, Индија, Кина и Јужна Африка), одржан недавно у Бразилу, а посебно стварање нове Банке за развој, представљао је у том смислу прави „прст у око” Вашингтону и изазов светском поретку, политичком и финансијском, који су после Другог светског рата, а посебно по паду СССР-а, свету наметнуле САД.

Проблем Американаца је, међутим – тајминг. Руска Федерација се од стицања нове независности 1991. стабилизовала и војно и економски. Створила је круг пословних партнера, посебно међу најмоћнијим државама и Европе и Азије. Такође, пропаст „обојених револуција” у појединим постсовјетским републикама, а које је Вашингтон тако штедро финансирао, указали су Москви одакле би могла да јој прети опасност и чега је неопходно чувати се. Сама чињеница да данас више од 80 процената Руса верује у политику председника Владимира Путина, указује да су догађаји у Грузији (2003), Киргизији (2005) и садашњи у Украјини, са америчког гледишта, били промашаји. Уместо политичког утицаја, Вашингтон је добио само – хаос

„Илузија је сматрати да можемо да начинимо било какве конкретне потезе у вези са Украјином који би ублажили став САД, одвратити их од санкција и вратити нормалној комуникацији”, сматра руски социолог Сергеј Марков и додаје: „Уместо тога они померају линију могућег сукоба све ближе Русији”.

Тај сукоб се води и на медијском плану. Просто је невероватно да амерички председник Барак Обама за пад малезијског авиона у Украјини одмах оптужи Русију, мада у том тренутку није поседовао ни један доказ којим би потврдио своје речи. Слично је поступио и један холандски министар који је на основу само дела једног филма снимљеног на месту догађаја прогласио проруске побуњенике за праве звери. Остатак филма показао је целом свету сву трагичну заблуду Холанђанина који, узгред, није сматрао за потребно да се, поводом свог поступка, било коме извињава.

У том медијском рату као „чињенице” наводе се коментари најразличитијих појединаца постављени на друштвене мреже попут „Фејсбука” или „Твитера”, а управо се на њима, јер су приступачне свакоме ко данас има компјутер повезан на интернет, води најжешћи рат поклоника једне или друге стране у којем се истина и неистина једнако третирају.

На прошлогодишњем Међународном хуманитарном форуму одржаном у Бакуу једна од најважнијих тема била је управо злоупотреба интернета када је реч о осетљивим светским дешавањима. У случају пада малезијског авиона ово је потврђено на веома драстичан начин.

Да ли ће актуелне санкције заиста наудити Русији или ће јој, напротив, помоћи да се више ангажује на плану унутрашње економије и сарадње са државама које сматра савезницима показаће време. Оно што је већ сада јасно јесте да САД својом отвореном антируском политиком изазивају сумњичавост и код других великих земаља, посебно Кине и Индије. Ако би успели да изолују Русију, нема сумње да би Американци покушали да исту тактику примене у односу на друге земље које сматрају потенцијалним конкурентима. Кина би се ту, вероватно нашла прва на удару.

При томе треба имати на уму да данашња Русија, за разлику од СССР-а својим међународним партнерима прилази као према себи једнакима. Другим речима ова комуникација одвија се у оквирима који доносе обострану корист. САД неретко користе сасвим другу тактику – притисак.

Вратимо се трагедији малезијског авиона, као што рекосмо, само још једној карици у ланцу америчко-руског супротстављања, као и медијском покривању овог догађаја. Шта год да је узроковало трагедију, односи двеју сила неће се променити. Језичак на ваги овог надметања могла би да буде реакција земаља Европске уније. То значи или коначно ослобађање Европе од америчког тоторства, или потпуно приклањање Вашингтону.

А ова друга опција лако би могла да свет доведе на саму ивицу новог великог рата.

(Политика)